

Adam og Eva

Fra Ida Jessens Bibelhistorier s. 24-32.

Mens Adam sov, tog Gud et af hans ribben og byggede et menneske af det. Mennesket var en kvinde. Kvinden hed Eva.

Nu var de to. De var aldrig alene. De badede i floden, de red på de store dyr, de klatrede i træer og snakkede, de spiste, de sov, og de lo. De var aldrig uvenner, og de havde det så godt, så dejligt, som man kan få det. Men Gud tog også Eva med hen til det forbudte træ og pegede på det og sagde det samme til hende, som han havde sagt til Adam. "Du må spise og gøre alt, hvad du vil. Men de her æbler må du aldrig røre. Lover du mig det?"

"Hvorfor det?" spurgte Eva.

"Fordi du skal dø, hvis du spiser dem."

Men Eva tænkte mere og mere på det træ.

"Adam," sagde hun. "Synes du egentlig ikke, det er underligt, at det lige er dét træ, vi ikke må spise af? Hvorfor lige dét?"

"Det må vi bare ikke," sagde Adam.

"Men synes du ikke, det er underligt?" spurgte Eva. "Tror du virkelig, det passer, det med at man skal dø?"

"Du skal slet ikke tænke på det træ," sagde Adam.

Men Eva kunne ikke lade være. Hun tænkte og hun tænkte på træet. Til sidst var det sådan, at det var det første, hun tænkte på, når hun slog øjnene op om morgenen, og det sidste hun tænkte på, inden hun faldt i søvn om aftenen. En morgen vågnede hun tidligt og kunne ikke sove længere. Stille, så hun ikke vækkede Adam, rejste hun sig. Hun ville hen og se på træet. Bare se.

Æblerne var så store som hendes hånd. De skinnede i solen. Og Eva var tørstig. Der hang et æble lige foran hende. Hun rakte hånden ud, hun rørte ved det. Så trak hun hånden til sig.

"Hvor har du været?" spurgte Adam, da hun kom hjem.

"Jeg var bare nede og bade," svarede hun.

Men næste morgen gik hun hen til træet igen. Æblerne lyste i solen. Tøvende rakte hun hånden frem.

"Det er rigtigt, min pige," sagde en stemme bag hende. Eva snurrede rundt og fik øje på slangen, der lå og vred sig på jorden. "Dygtig pige," sagde slangen. "Tag en bid."

"Man dør, hvis man spiser dem," sagde hun.

"Hvem har sagt det?" sagde slangen.

"Det har Gud. Vi må alting, bare ikke det."

"Så skulle han ikke have vist jer det træ," sagde slangen. "Der er jo hundredvis af æbletræer. Det her ville I aldrig have opdaget af jer selv. Jeg tror ikke, I skal dø. Jeg tror, han vil sætte jer på en prøve."

"Hvordan det?" spurgte Eva.

"Nu skal du lukke øjnene," sagde slangen, "og tænke på et eller andet. Du må tænke på lige hvad du vil. Det eneste du ikke må tænke på, er en krokodille, der står på hovedet."

"Krokodiller står ikke på hovedet," sagde Eva.

"Nej, så behøver du jo heller ikke tænke på

Adam og Eva (fortsat)

det, vel?” sagde slangen. “Luk nu øjnene. Tænk.”

Eva lukke øjnene og tænkte.

“Åbn øjnene, “ hvislede slangen. “Fortæl mig, hvad du tænkte på.”

“En krokodille, der står på hovedet,” hviskede Eva.

“Aha,” hvislede slangen. “Hvorfor har Gud så sagt, at I ikke må tænke på træet?”

“Fordi vi skal tænke på det?” hviskede Eva.

“Dygtig pige.”

“Jeg vil ikke snakke mere med dig,” sagde Eva og løb hjem.

“Hvor har du været,” spurgte Adam, da hun kom hjem.

“Jeg var bare ude og ride lidt på elefanten,” sagde Eva.

Men næste morgen vågnede hun tidligt igen og kunne ikke sove mere. Til sidst vækkede hun Adam og fortalte ham om det, slangen havde sagt. “Det passer slet ikke, det med at vi skal dø, hvis vi spiser æblerne. Gud vil bare sætte os på en prøve,” sagde hun.

“Jeg vil ud til træet,” sagde hun, og Adam rejste sig med det samme.

“Så vil jeg med,” sagde han.

-+-

Æblerne var så røde, så blanke. De lyste i morgensolen. Adam og Eva var helt alene. Ingen kunne se dem. Langsomt greb Eva om et æble.

Det lå så tungt i hendes hånd. Hun gjorde en lille bevægelse, og knæk: Nu hang æblet ikke på træet længere. Det føltes ikke, som om hun havde plukket det. Eva snusede til æblet. Så sød en duft havde hun aldrig kendt før. Hun slikkede lidt på skrællen. I krattet lød der en hvislen, og noget bugtede sig gennem græsset. Så var lyden borte. Hun bed lidt i skrællen. Åh, det var sødt. Og det var ikke, fordi hun havde tænkt sig det, men pludselig tog hun en stor bid. “Adam,” råbte hun. “Smag lige. Det smager vanvittigt godt.”

“Det må vi ikke,” jamrede Adam. Men så tog han også en bid. Og en til. Og en til. Og for hver bid smagte æblet af mindre og mindre. Det var, som om det kun var den første mundfuld, der havde været god.

“Hvordan er det, du ser ud!” sagde Eva pludselig. “Hvad er det for noget, du har mellem benene?”

“Det er da min tissemand,” sagde Adam. “Sådan en har du også.”

“Nej, dét har jeg ikke,” sagde Eva. “Og det vil jeg altså heller ikke have. Er det en, du har fået af at spise af æblet, tror du?”

“Næ,” sagde Adam. “Den har jeg altid haft. Men hvad er det for nogle æbler, du har foran oppe på maven? Dem synes jeg ikke, jeg har set før. Er det nogen, der er kommet lige nu?”

“Nej, dit fjols,” sagde Eva. De så på hinanden. De så længe på hinanden.

“Vi bliver nødt til at tage tøj på,” sagde Eva. “Vi kan ikke gå rundt sådan her.” Så fandt de et par figenblade, som de bandt om livet med græsstrå. De havde ikke længere lyst til at bade eller til at ride på de store dyr. Resten af dagen gik de rundt og passede på, at figenbladene ikke gled ned.

Adam og Eva (fortsat)

Om aftenen kom Gud ind i haven for at tale med Adam og Eva, sådan som han plejede. Men da de hørte ham kalde, blev de så flove, at de gemte sig mellem buskene, for de kunne ikke vise sig for Gud med bare et figenblad og et græsstrå om livet.

Gud kaldte og kaldte, og endelig fandt han dem.

“Hvordan er det, I ser ud?” spurgte han.

“Ja, altså, vi har gjort det så godt, vi kunne,” sagde Eva. “Men det er svært at lave ordentligt tøj af figenblade.”

“I har spist af æblerne,” sagde Gud. “Adam! Havde jeg ikke sagt til dig, at du ikke måtte?”

“Jamen, det var ikke mig, Gud,” sagde Adam. “Det var hende der. Hun fik mig til det.”

“Eva!” råbte Gud. “Jeg har jo sagt det til dig.”

“Jamen Gud, det var altså ikke min skyld,” sagde Eva. “Det var slangen, der sagde, at du ville have os til det.”

“Og den troede du mere på, end du troede på mig? Nu er I blevet så kloge, at I vil komme til at kede jer og lave ballade og blive uvenner med dyrene. I kan ikke blive her i Paradiset længere. I vil bare ødelægge det. Så nu er det ud.”

“Men hvad så, Gud?” spurgte Adam. “Hvordan skal vi så klare os?”

“Jeg vil give jer skindtøj på,” sagde Gud. “Og du skal slide og slæbe for føden, Adam. Og Eva, du skal føde børn, og det skal gøre ondt. Og når I har levet, skal I dø. Og slangen, menneskene skal hade den og dræbe den.”

“Men har vi så slet ikke dig mere, Gud?” spurgte Adam.

“Jo,” sagde Gud. “I kan altid tale til mig. Jeg kommer nok ikke til at svare jer ret mange gange, for den tid er forbi. Men jeg vil altid høre på jer. Og jeg vil være glad, når I er glade, og ked af det, når I er kede af det. Og nu skal I gå. Her er jeres tøj. Og gå så.”

Så førte Gud dem ud af haven. Adam og Eva stod i et stenet landskab, fuld af tidsler og stikkende buske. Der var ingen frugter, ingen bær, de kunne spise sig mætte i.

“Åh,” sagde Eva. “Er det sådan det er at være klog?”

Men Adam sagde: “Det skal nok gå, Eva.”